

วิปัสสนากรรม

พระครูภาวนาวิสุทธิ

P2004

วันนี้จะเล่าเรื่องพิเศษให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องการปฏิบัติวิปัสสนาแล้ว
สามารถแก้กรรมได้

กล่าวถึงนางไกร พัฒนทายาท ทำงานอยู่ที่สำนักงานไร่ยาสูบเพชรบูรณ์
บ้านเดิมอยู่จังหวัดแพร่ เป็นลูกของ มัคทายกวัด สำเร็จการศึกษาแค่มัธยม ๖ ก็มา
เข้างานที่สำนักงานไร่ยาสูบที่จังหวัดเพชรบูรณ์

นายไกรเข้ามาทำงานโดยผู้จัดการคนก่อนรับไว้และช่วยเหลืออุปการะ ตั้งแต่
เป็นเสมียนจนเลื่อนขึ้นมาเป็นหัวหน้าพัสดุ ต่อมาเกิดมีการก่อสร้างโรงเรียนต่าง ๆ
เพิ่มขึ้น ผู้จัดการคนใหม่กับรองผู้จัดการไม่ถูกกันอย่างแรงเลยทีเดียว นายไกรก็ทำ
บัญชีตะพืด โกงหรือไม่โกงเราไม่รู้ ก็ได้ความว่าผู้สอบบัญชีมาตรวจพบว่าผู้จัดการ
ทุจริตในหน้าที่ การก่อสร้างนี้เอาสิ่งของวัดถูกก่อสร้างไปใช้ผิดประเภท

ทางการก็สั่งพักงานผู้จัดการทันที ข้างนายไกรก็กลุ่มอกกลุ่มใจเหลือเกิน “เอ
เราจะเบิกความอย่างไร ต้องเป็นพยาน เราจะต้องติดร่างแหด้วยถ้าเบิกไปตามจริงนี้
เจ้านายจะติดคุก แต่ท่านก็เป็นเจ้านายเรานี่ แหม! พะอืดพะอมเหลือเกิน เราอุตสาห์
ตั้งใจทำงานตั้งแต่เป็นเสมียนจนเลื่อนขึ้นมาเป็นหัวหน้าพัสดุมีเงินเดือนเงินดาวสูงขึ้น
และลูกยังเล็ก ๆ ๓ คน จะออกใหม่อีกคนเป็น ๔ คนทำนองนี้ จะบอกให้การตามจริง
ก็เป็นการที่จะต้องแฉผู้จัดการผู้มีพระคุณและเป็นเจ้านาย ถ้าเราจะให้การโดยเล่าห์กระ
เท่ห์เพทุบาย ก็เป็นการโกงรัฐบาล” เป็นคนตรงอย่างนี้ ในที่สุดนายไกรตัดสินใจตาย
ก็บอกกับภรรยาลูกเล็ก ๆ ว่าจะเข้ากรุงเทพฯ นะ รถรายังไม่เจริญก็เตรียมหีบ เตรียม
ยาอันตรายไปเสร็จขึ้นรถยนต์ไปลงสะพานหิน ซื้อตั๋วรถไฟไปลงกรุงเทพฯ มันเป็น
บุญวาสนาของเขาก็เกิดให้ร้อนนกร้อนใจลงเสียที่สถานีลพบุรี ไม่ไปกรุงเทพฯ แต่
บอกกับภรรยาว่าจะไปธุระราชการที่กรุงเทพฯ ติดต่องานนิดหน่อยเท่านั้น ด้วยความ

กลุ่มใจว่าตัวจะต้องโดนติดคุกด้วยเสียอกเสียใจ ข้าวปลาไม่รับประทานมาลงที่สถานี
ลพบุรีเสร็จแล้วก็แบกหีบเท็ง ๆ ไป

ตอนนั้นไฟฟ้าภูมิภาคไม่มีนะ มีไฟฟ้าเทศบาลอยู่ที่สวนสัตว์โนน ไปทางวัดไก่อ
มีโรงไฟฟ้าสำหรับบ้านของเทศบาล สมัยเก่าไฟฟ้ายังไม่เข้า เขาก็มีวิกอยู่ ๒ วิก วิก
นารายณ์กับวิกท่าขุนนาง และนายไกรนี้ก็ไปพักโรงแรมทหารบก พักโรงแรมไฟฟ้าก็
หรือตอนหัวค่ำ แล้วก็นั่งเขียนหนังสือว่าจะกินยาตายและก็ขอตายที่โรงแรมนี้ เขียน
หนังสือว่า เขาเป็นใคร ชื่ออะไร อยู่ที่ไหน ทำไม่ต้องมากินยาตายที่นี้ด้วย ขอให้
โรงแรมได้รับทราบในเรื่องนี้ของเขาในคำคืนวันนี้ แต่เขาก็ยังมีบุญอยู่ พอเอายา
ขึ้นมาดื่ม ไฟฟ้าซึ่งริบหรืออยู่เกิดสว่างพริบขึ้นมาทันที สว่างโล่งเลย ตกใจ! ยาหกไป
หน่อยแล้วก็วางตั้งสติ เขาเล่าให้ฟังอย่างนี้ ตั้งสติอารมณ์ใหม่ เอ! เมื่อกี้ไฟมันหรือ มัน
๖ ทุ่มกว่า จะตี ๑ แล้ว หนังสือคนก็ใช้ไฟน้อยลง ไฟก็สว่างพริบขึ้น

นายไกรก็มาคิดว่า เอ! เราจะมากินยาตายคิดสั้น ๆ อย่างนี้หรือ พ่อแม่เราก็
เป็นมัททายกวัด อยู่จังหวัดแพร่ เป็นคนใจบุญสุนทาน เราจะทำอย่างไรดี คืนนั้นก็
ไม่ได้นอนตลอดคืน แล้วก็คิดตกลงใจว่า อย่าเลย! เราจะไปหาสำนักวิปัสสนา จะไปที่
ไหนดี ก็ตริกตรองอยู่จนสว่าง แล้วก็จ่ายค่าโรงแรมก็แบกหีบเท็ง ๆ ไป กินกาแฟแก้ว
หนึ่งแก้หิว ข้าวปลาไม่เอา ก็แบกหีบไปถึงท่าโพธิ์

ตอนนั้นรถประจำทางไม่มีรถบัสหรือ มีแต่รถคอกหมู รถมีม้านั่ง แล้วก็นั่ง ๆ
กันไป สิงห์-ลพบุรี สิงห์-ลพบุรี ก็ไม่ทราบว่าจะจุดหมายปลายทางจะไปที่ไหนประการ
ใด นายไกรก็แบกหีบมา พวกทำรถก็มาช่วยแหบหีบ ปากก็ร้องว่า สิงห์ สิงห์ สิงห์
แหบหีบขึ้นหลังคาไปเลย มัดเลย ขึ้นครึ่งเขาให้ไปสิงห์ ก็ใจลอยอยู่แล้ว สติตั้งไม่มีก็
ขึ้นส่งไปเลย เก็บบาทหนึ่ง ลพบุรี-สิงห์ บาทหนึ่ง นี่สมัยนั้นนะก็ขึ้นไป ขึ้นไปแล้วทำ
อย่างไร พวกมาเก็บสตางค์ถามไปไหน ตอบ “ไม่รู้” ไม่รู้ยังไงแล้วผมจะเก็บตังหรือ
ไปทำวุ้นหรือลงไหน สิงห์ก็แล้วกันเก็บบาทหนึ่ง” เสียตังค่าโดยสารรถมาถึงตลาดปาก
บางทางที่จะเข้ามาวัดเรานี่ ถึงบางนา รถเสียเลย แก่ไม่ติดทำอย่างไรก็ไม่ติด เสียเลย

นายไกรก็ลงจากรถ มานั่งกอดอกอยู่ที่ร้านกาแฟ มีร้านกาแฟอยู่ร้านเดียว
เดี๋ยวนี้เจริญแล้ว ที่บางนาตรงนี้เอง ก็นั่งกอดเข้า ร้านกาแฟเขาถามว่า “นี่คุณจะไป
ไหน” ตอบไม่รู้ เอ๋! ไม่รู้จะไปไหน เอาโอวัลตินมาถ้วยหนึ่งเถอะ พอดีมีโอวัลตินแล้ว
รถก็ยังไม่ติด รถไม่ติดเลย สักประเดี๋ยวก็เกิดกลางสังหรณ์ใจขึ้นมา บอก “นี่กระเป๋ามา
กระเป๋ามาหลง เดี่ยวผมขอคุยกับแม่ค้าก่อน แม่ค้าก็ถามว่าคุณมาจากไหน ก็ไม่บอก
ถามว่า “นี่แม่คุณเอ๋ย วัดไหนมีสำนักกรรมฐานบ้าง อยากให้พาไป”

พอดีร้านกาแฟเขารู้จักอาตมา “เอ้าเดี๋ยวจะพาไปเอา ๕ บาท” แล้วผลสุดท้าย
ก็แบกหีบมาให้ พอตกลง ๕ บาท เฉงเงินเลย ต้องให้เงินก่อนไม่งั้นไม่พาไป พอฉง
เงินเสร็จเรียบร้อยรถติดเลย ไม่ได้เสียอะไรแล้วต่อไปได้ นี่เห็นไหมนี่ เลยแบกหีบหีบ
มา

อาตมาจำวัดอยู่ในโบสถ์ โบสถ์หลังเก่าไม่ใช่หลังนี้ เป็นป่าดงพงทึบเป็นป่า
แฝก ป่าหญ้าคาแน่นหมด มีกุฏิกรรมฐานอยู่ ๓ หลัง ที่แม่สะอั้งสร้างไว้ หลังแรก

นายไกรมาแล้วพร้อมกับคนรับจ้างแบกหีบ ส่งแค่นี้โบสถ์บอกกลับละครับ
แล้วเขาก็กลับ

อาตมาก็ถามว่า “โยมมาจากไหนนี่”

ไม่บอก บอก “ผมชื่อนายบุญพัฒนา” โทหกเราเลย ชื่อนายบุญพัฒนา มาจาก
ไหนก็ไม่รู้

อาตมารู้แล้ว “เดี๋ยวไปอาบน้ำเสียก่อน จะมานั่งเข้ากรรมฐานซะใหม่”

“ใช่” และเขาก็ไปอาบน้ำอาบท่าแล้วก็จะมานั่ง

บอก “เดี๋ยวฟังโอวาทก่อน” อาตมาก็ให้โอวาท ไปตรงเรื่องเขาหมดเลย ร้อง
ห่มร้องไห้ อาตมาก็จับได้ บอกเสียตรง ๆ นะ มีเรื่องอะไรใจเหรือ

ก็เล่าเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบอาตมาฟัง เรารู้เรื่องเขาหมดแล้วก็
บอก “เอาอย่างนี้แล้วกัน อยู่ ๗ วัน รักษาศีล ๘ เดี่ยวนี้” อาตมาก็ให้กรรมฐาน พอให้
กรรมฐานเสร็จแล้ว เดินจงกรม เอาเลย ไม่ใช่ ๓๐ นาทีหรอก ต้อง ๑ ชั่วโมงนะ เดิน

๑ ชั่วโมง นิ่ง ๑ ชั่วโมง และให้ไปนั่งกับอาตมาในโบสถ์เพราะกุฎิมืออยู่ ๓ หลัง ยังไม่มีพระมาอยู่ทางนี้ พระยังไม่ค่อยมีมาก ก็ให้นั่งในโบสถ์ นิ่งเสร็จแล้วก็ให้แม่เมตตาแม่เมตตาถึงเจ้านาย

นี่เล่าเรื่องหมดเลย อาตมาก็สอนว่าจะต้องปักหลักสู้ และก็เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เราเป็นผู้มีกตัญญูทเวที่ต่อผู้มีพระคุณ จะให้การตามจริง เจ้านายก็จะติดคุก จะให้ความไม่จริงก็เป็นการโกงรัฐบาล ข้าพเจ้าจะขอพระราชเจริญวิปัสสนากรรมฐาน แต่ไม่ได้บวชพระอย่างนี้ นุ่งขาวห่มขาวแล้วก็รับศีล ๘ แล้วนั่งเจริญกรรมฐานแม่เมตตาออกไปให้กรรมการผู้สอบสวน และเจ้านายได้ทราบด้วยญาณวิถิ” ขอให้ท่านมีความสุขความเจริญ และขอให้ผู้จัดการของข้าพเจ้ามีความสุข ขอให้รองผู้จัดการที่หาเรื่องหาราวเป็นความจริงนั้น ขอให้มีความสุข ความเจริญแม่เมตตา ถ้าหากข้าพเจ้าเจริญวิปัสสนากรรมฐานได้ครบถ้วนจบวนการแล้ว ขอให้บุญกุศลจงช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด ทำอย่างนี้ทุกวันเลย

ครบวันที่ ๖ แล้ว วันที่ ๗ เขาจะขอลากลับ วันที่ ๖ ร้อนถึงเจ้านายทันที เป็นเรื่องที่แปลกมาก ที่อุทิศส่วนกุศลนั้นะ ขอให้ญาติโยมทำจริง ขออุทิศส่วนกุศล ขอข้าพเจ้าหาทางออกไม่ได้แล้ว มีทางเดียวคือตาย อับอายขายหน้าเขาเหลือเกิน ลูกก็ยังเล็ก ๆ แบบเบาะอยู่ก็มี ขอให้บุญกุศลนี้ร้อนถึงเจ้านายของข้าพเจ้า ณ บัดนี้ จงเห็นใจข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้การตามความจริงก็ไม่ได้ เพราะท่านเป็นเจ้านายผู้มีพระคุณ ตัดสินใจอะไรไม่ได้แล้ว ในที่สุดเป็นอย่างไร

เจ้านายที่กรุงเทพฯ ก็โทรเลขด่วนเลย บอกว่าให้นายไกรมาพบโดยด่วนทีเดียว นี่เห็นไหม บุญกุศลจากการเจริญวิปัสสนา บอกขอพบโดยด่วนให้ตามมาด่วนภายใน ๗ วัน ถ้าไม่พบภายใน ๗ วันถือว่ามีความคิดคดีอาญาอย่างร้ายแรง เจ้านายว่าอย่างนี้เลย ในที่สุดเขาก็ได้มาส่งข่าวทางบ้าน ภรรยาเขาก็ไม่รู้จะไปตามที่ไหนทราบแต่มากรุงเทพฯ มาตามที่กรุงเทพฯ ก็ไม่พบ

ก็มีลุงคนหนึ่ง อาตมาก็จำชื่อเขาไม่ได้เป็นลุงข้างภรรยาเขาโทรตามบ้านญาติ แล้วก็ไม่มี ช่วยไปตามที่เถอะ ก่อนที่จะเดินทางมาตามก็เดินจงกรม นั่งวิปัสสนาและขอ อธิษฐานจิต ให้กุศลดลบันดาลให้พบหลายเขยให้จงได้

ว่าแล้วมีทันซาก็เดินทางขึ้นรถไฟมาถึงลพบุรี ก็ลงที่ลพบุรีอีก เห็นไหมนี่ ทำให้เกิดสังหรณ์ในใจ ลงลพบุรีเลย แปปหีบเท็ง ๆ ไป มีกระเป๋าเล็ก ๆ ใบหนึ่ง ลงที่ ลพบุรี เสร็จแล้วก็เดินทางไปทางท่าโพธิ์เที่ยวถามเขาเรื่อยไป รถคันเดิมนั้นแหละ สิงห์ สิงห์ สิงห์ ยกหีบตาลุงคนนี้ขึ้นรถไปเลย นี่เห็นไหมนี่ สิงห์ สิงห์ สิงห์ขึ้นรถไปถึง บางนารถเสียอีก นี่เรื่องอัศจรรย์เล่าให้โยมฟัง รถเสีย

ตาคนนี้ก็ลงมาร้านกาแฟร้านเดิม รถก็ไม่ติด ลงมาร้านกาแฟก็ถามเขาเรื่อยมา แยกบอกว่าสติบอก สติกรรมฐาน เพราะตาคนนี้แก่นิ่งกรรมฐานตั้งแต่อยู่วัดบวชมา ๑๕ พรรษา แล้วก็มานั่งร้านกาแฟ และก็ถามร้านกาแฟว่า เมื่อ ๗ วันก่อนโน้น มีคนมา แถวนี้นั่งใหม่ รูปร่างอย่างงั้น อ้อ มี มี มี บอกเลย มีหีบรูปร่างอย่างนั้น ๆ เชียว อยากจะไปเจอหรือไง

รับจ้าง ๕ บาท จากบางนามานี่รถไม่มี และบางนามาปากบางนี่สะพานก็ไม่มี ด้วยนะ ยังไม่ได้สร้างสะพาน สร้างสะพานไม่ขึ้นเมื่อสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม และสมัยจอมพลถนอม จึงจะเป็นสะพานคอนกรีตขึ้นมา นี่อาตมาจำได้ละเอียด

ผลสุดท้ายตาคนนี้ก็มาถึง พอตกลง ๕ บาทก็เงินก่อนนะ ไม่งั้นไม่มาส่ง ร้านนั้นก็แน่เหมือนกัน พอให้ ๕ บาทแล้ว รถติดเลย ก็คันเดิมนะแหละเห็นไหม พอมาถึงนายไกรน้ำตาร่วงเลย โอ้โฮนายไกรน้ำตาร่วง นี่น้ำตาร่วง ไม่ได้เสียใจ ดีใจมาก ก็มากราบและเล่าให้อาตมาทราบ ว่า เจ้านายให้มาตามตัวนภายใน ๗ วันนี่ ถ้าไม่ไป พบมีคดี ให้ไปพบให้ได้ นายไกรก็ได้นั่งเจริญกรรมฐาน บอกเป็นความจริงแล้วที่เรา ได้มานั่งเจริญวิปัสสนา ๗ วัน สามารถแก้กรรมของเราได้สิ้นสุดอย่างแน่นอน มั่นใจ เหลือเกิน

แล้วก็กราบเรียนให้อาตมาทราบ ว่า “หลวงพ่อกับ ถ้าผมกลับไปหนึ่งงานการได้ ดิบได้ดีเข้าอย่างรูปเดิมแล้วผมจะทอดกฐิน ทอดผ้าป่า ๗ วัด และก็เลี้ยงเข้าเลี้ยงเพล พระ ๗ วัน แล้วผมจะนิมนต์หลวงพ่อไป” แล้วเขาก็ขอลาไปตลาดไปซื้อตะเกียงเจ้า พายุ เมื่อก่อนไม่มีไฟฟ้าใช้ บอกว่ามาได้รับแสงสว่างที่นี่ แล้วก็ถวายไว้ ๑ ดวงและ เขาก็กลับไปกับตาลู่นั้น ก็ได้ความออกมาว่า เจ้านายสอบสวน เห็นออกเห็นใจ เลยให้ นายไกรเข้าทำงานได้ แต่ผู้จัดการให้พักงานและย้าย

นายไกรให้ทำงานได้ตามเดิม เพียงถูกตัดเงินเดือน ๒ ชั้นเท่านั้นเอง นี่เห็น ไหมแม่เมตตาไปนี้เจ้านายทราบหมดเลย ไม่ต้องถามอะไรมาเลย ทำให้เจ้านาย เข้าใจนายไกรได้ดีมากด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน และแม่เมตตาหลังจากออกจาก กรรมฐานแล้ว เป็นความจริง เดียวนี้นายไกรยังมีชีวิตอยู่ด้วย ลูกเล็ก ๆ แบบเขา ได้ปริญญาไปหมดแล้ว

นี้อาตมาเล่าเรื่องเก่าให้ฟังว่าเป็นเรื่องอัศจรรย์ เขาไม่เคยรู้จักกับอาตมาเลย มาแต่เดิมที หลังจากแม่สะอึ่งสร้างกุฏิกรรมฐานไว้และเขาก็มาประเดิมใช้ เรื่องก็จบ ด้วยเหตุการณ์ดังกล่าวมา

เขาก็นิมนต์อาตมาไปเพชรบูรณ์ และก็ได้อีกโอกาสไปนมัสการเจ้าคณะจังหวัด อยู่ที่วัดชนแดน ซึ่งจอมพล ป. พิบูลสงคราม นิมนต์ท่านไปเป็นเจ้าคณะจังหวัด เมื่อ สมัยสงครามโลกเกิดขึ้นที่จองถนนจะเอาเพชรบูรณ์เป็นเมืองหลวงต่อไป แล้วเจ้าคณะ จังหวัดนั้นก็มรณภาพไปแล้ว อาตมาไปค้างกับท่าน เลยบ้านนั้นเขาเลี้ยงเพลเลี้ยงเข้า ประชาชนมาคุยกับอาตมามากมาย ว่านายไกรรอดตายได้อย่างไร ผลสุดท้ายเจ้า คณะอำเภอเมืองเพชรบูรณ์มานั่งกรรมฐานที่นี้กันเยอะเชียว แล้วก็กลับไปสอนต่อไป จนทุกวันนี้

อาตมาก็ขอเจริญพรไว้แต่เพียงนี้ว่า การเจริญวิปัสสนากรรมฐานนี้ได้ผลอย่าง สมค่าเหมือนคุณวีโก้ ชาวออร์เวย์ อุทิศส่วนกุศลให้ปู่เขา กับบิดามารดาเขา ได้รับผล และตอบทางจดหมายได้ ต้องนั่งวิปัสสนาผ่านดาวเทียมจำไว้ ดาวเทียมคือรวมพลัง สติไว้ ถ้าเราใช้สมาธิอย่างเดียวแต่ไม่ออก นั่งแต่สมถะมีสมาธิอย่างเดียว ไม่มี สติสัมปชัญญะ...สมาธิสัมปชัญญะรู้ตัวเป็นของวิปัสสนา แล้วจึงแผ่อกได้รับผลตอบ

ทางหนังสือได้ ดังที่กล่าวมาแล้ว สามารถจะแผ่ออกไปเป็นตัวหนังสือได้ เอาไว้รอบ
หลังค้อยฟังกันใหม่

สุดท้ายนี้ ก็ขออนุโมทนาสาธุการกับบรรดาญาติพี่น้องทั้งหลายที่มาในรายการ
ของยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ท่านทั้งหลายมาด้วยความ
ความชื่นใจ มาพิสูจน์หลักฐานในการปฏิบัติโดยมีคุณโยมแมสสิริ กรินชัย เป็นวิปัสสนา
จารย์ นอกเหนือจากนั้นแล้ว ยังมีญาติโยมคณะครูบาอาจารย์หลายท่าน ได้ช่วยกัน
ชี้แจงแสดงหลักธรรม ให้ญาติโยมได้ซาบซึ้งในรสพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า
ทุกประการ ขออนุโมทนาสาธุการให้ทุกท่าน จงประสบแต่ความสุขความเจริญยิ่ง ๆ
สืบไป และขอจงเจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณธนสารสมบัติ จะนี้ก็คิดสิ่ง
หนึ่งประการใด จงสมความปรารถนาด้วยกันทุก ๆ ท่าน เทอญ.